DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

30. januar 1997 *

I sag C-340/94,

angående en anmodning, som Nederlandenes Hoge Raad i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

E. J. M. de Jaeck

mod

Staatssecretaris van Financiën,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 14a og 14c i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6),

har

* Processprog: nederlandsk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af formanden for Første Afdeling, L. Sevón, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer), P. Jann og M. Wathelet,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— den nederlandske regering ved juridisk konsulent A. Boss, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. Patakia og P. van Nuffel, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 4. juli 1996 af den nederlandske regering ved assisterende juridisk konsulent M. Fierstra, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, af Det Forenede Kongeriges regering ved barrister P. Watson, af Rådet for Den Europæiske Union ved G. Houttuin, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og af Kommissionen ved P. van Nuffel,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 12. september 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved dom af 21. december 1994, indgået til Domstolen den 29. december 1994. har Nederlandenes Hoge Raad i medfør af EF-traktatens artikel 177 stillet en række præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 14a og 14c i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6, herefter »forordningen«).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag mellem de Jaeck og Staatssecretaris van Financiën vedrørende betaling af et bidrag til den almindelige sociale sikringsordning i Nederlandene.

3 De Jaeck, der er belgisk statsborger, udøvede i 1984 en dobbelt erhvervsvirksomhed. Foruden virksomhed som selvstændig på belgisk område, hvor han var bosat, var han enedirektør og anpartshaver i et anpartsselskab i Nederlandene, hvor han normalt opholdt sig to dage om ugen. På grundlag af sidstnævnte virksomhed skulle han betale et bidrag til den almindelige nederlandske sociale sikringsordning.

4 De Jaeck bestred, at han havde pligt til at bidrage til denne ordning, og indbragte sagen for Gerechtshof, Hertogenbosch, for at opnå tilbagebetaling af det indbetalte beløb. Denne ret nedsatte hans bidrag efter en fornyet beregning. Den gav ham dog ellers ikke medhold med den begrundelse, at en direktør for et anpartsselskab, som besidder en stor del af anparterne i dette selskab, ifølge Nederlandenes Hoge

Raad's praksis anses for at udøve lønnet beskæftigelse til fordel for dette selskab, både med hensyn til indkomstbeskatning som med hensyn til opkrævning af bidrag til den almindelige sociale sikringsordning. Under disse omstændigheder fandt Gerechtshof, Hertogenbosch, at den pågældende, som udøver lønnet beskæftigelse i Nederlandene og virksomhed som selvstændig i Belgien, i henhold til forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), sammenholdt med dens bilag VII skulle være omfattet af hver af disse staters lovgivning.

5 De Jaeck indgav kassationsanke til Nederlandenes Hoge Raad. Under henvisning til praksis ved Centrale Raad van Beroep, Utrecht, vedrørende arbejdstageres forsikring, hvorefter en direktør for et anpartsselskab, som besidder en stor del af anparterne i selskabet, ikke kan anses for lønmodtager, har han i første række gjort gældende, at da han på det pågældende tidspunkt udøvede virksomhed som selvstændig både i Nederlandene og i Belgien, skulle han kun være omfattet af lovgivningen i sidstnævnte stat, hvor han var bosat, i henhold til forordningens artikel 14a, stk. 2.

6 Subsidiært har de Jaeck anført, at hvis han imidlertid skulle være omfattet af den nederlandske lovgivning med hensyn til sin erhvervsvirksomhed i Nederlandene, skal der ved beregningen af hans bidrag tages hensyn til, at han kun udøver denne virksomhed to dage om ugen, mens han de øvrige dage udøver selvstændig virksomhed i Belgien, for hvilken han var omfattet af belgisk lovgivning.

7 Nederlandenes Hoge Raad fandt, at tvistens udfald afhang af fortolkningen af forordningen, og besluttede at udsætte sagen og stille Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal begrebet 'lønnet beskæftigelse' med henblik på anvendelsen af artikel 14a og 14c i Rådets forordning nr. 1408/71 fortolkes således, at det omfatter arbejdsforholdet for en chef for et anpartsselskab, der er ansat som lønnet

direktør, og som ligeledes er indehaver af en væsentlig del af anparterne i dette selskab og således kan udøve den faktiske magt på anpartshavernes generalforsamling?

2) Såfremt der ved besvarelsen af det første spørgsmål skal henvises til den pågældende medlemsstats nationale ret, tillader fællesskabsrettens bestemmelser da, at forordningens artikel 14c — således som det i dette tilfælde ville følge af en anvendelse af nederlandsk ret — anvendes således, at en person som den i det første spørgsmål omhandlede kun er forsikret for en del af de af den pågældende medlemsstats sociale sikringsordning dækkede risici — i det foreliggende tilfælde dem, der omfattes af den almindelige nederlandske forsikringsordning ('volksverzekeringen' — og med hensyn til de øvrige af denne ordning dækkede risici — i det foreliggende tilfælde dem, som omfattes af arbejdstagerforsikringerne — ikke anses for forsikret, og at det pålægges ham at betale bidrag i overensstemmelse hermed?

3) Såfremt det i henhold til forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), er lovgivningen i to medlemsstater, der finder anvendelse, er fællesskabsrettens bestemmelser da til hinder for, at én af disse medlemsstater opkræver bidrag til den almindelige nederlandske forsikringsordning i henhold til denne medlemsstats lovgivning i forbindelse med den virksomhed, der udøves på denne medlemsstats område — som ikke udøves på alle ugens hverdage — uden at der derved tages hensyn til, at der muligvis opkræves bidrag i henhold til den anden medlemsstats lovgivning i forbindelse med den på denne medlemsstats område udøvede virksomhed — som udøves på ugens øvrige hverdage — og såfremt dette spørgsmål skal besvares bekræftende, i hvilket omfang er dette tilfældet?«

Det første spørgsmål

8 Med sit første spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om virksomhed udøvet i Nederlandene af en person i de Jaeck's situation skal anses for lønnet beskæftigelse eller selvstændig beskæftigelse ved anvendelsen af forordningens

artikel 14a og 14c. Dette spørgsmål vedrører i bredere forstand fortolkningen af begreberne »lønnet beskæftigelse« og »selvstændig beskæftigelse«, som findes i forordningens afsnit II om bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes.

9 Forordningens personelle anvendelsesområde er fastlagt i artikel 2, der er indeholdt i de almindelige bestemmelser i afsnit I. Ifølge artikel 2, stk. 1, finder forordningen navnlig anvendelse »på arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, og som er statsborgere i en af disse stater«.

10 Betydningen af udtrykkene »arbejdstagere« og »selvstændig erhvervsdrivende« i denne bestemmelse er fastlagt i forordningens artikel 1, litra a). Udtrykkene omfatter alle personer, der som arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende er forsikret inden for rammerne af en af de i artikel 1, litra a), nævnte sociale sikringsordninger.

11 Artikel 13, der er den første bestemmelse i forordningens afsnit II, som angår bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes, fastsætter i stk. 1, at med forbehold af artikel 14c er de personer, der er omfattet af forordningen, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. I overensstemmelse hermed bestemmer forordningens artikel 14a, stk. 2, at en person, der normalt har selvstændig beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han er bosat.

12 Forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), bestemmer dog, at i de i bilag VII omhandlede tilfælde er personer, som samtidig har lønnet beskæftigelse på én medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område, omfattet af lovgivningen i hver af disse medlemsstater for så vidt angår beskæftigelsen på deres område. Punkt 1 i bilag VII angår personer, der udøver en selvstændig beskæftigelse i Belgien og en lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat med undtagelse af Luxembourg.

13 I modsætning til bestemmelserne i afsnit I omtaler bestemmelserne i afsnit II således ikke henholdsvis arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, men personer, der udøver en lønnet beskæftigelse, og personer, der udøver en selvstændig beskæftigelse. Indholdet af de to sidstnævnte begreber er således ikke fastlagt i forordningen.

14 Ifølge Kommissionen og Det Forenede Kongeriges regering skal der ved henholdsvis »lønnet beskæftigelse« og »selvstændig beskæftigelse« i forordningens afsnit II forstås virksomhed, der kvalificeres som sådan ved anvendelsen af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, på hvis område beskæftigelsen udøves.

15 Kommissionen har herved anført, at denne fortolkning, der er baseret på definitionerne af begreberne »arbejdstager« og »selvstændig erhvervsdrivende« i forordningens artikel 1, litra a), sikrer overensstemmelse mellem henholdsvis forordningens artikel 2, stk. 1, og afsnit II i den forstand, at lovkonfliktordningen i afsnit II dermed vil finde anvendelse på enhver, der er omfattet af anvendelsesområdet for dette afsnit.

16 Den nederlandske regering har derimod under henvisning til forskellen i de udtryk, der anvendes i forordningens artikel 2, stk. 1, og dens afsnit II, anført, at begreberne lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse må undergives en ensartet fællesskabsfortolkning under henvisning til EF-traktatens artikel 48 og 52, hvilket Domstolen selv har fastslået i dom af 24. marts 1994 (sag C-71/93, Van Poucke, Sml. I, s. 1101).

17 Det fremgår af fast retspraksis, at det ved fortolkning af en fællesskabsregel er nødvendigt ikke blot at tage hensyn til ordlyden, men i givet fald ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. herved dom af 17.11.1983, sag 292/82, Merck, Sml. s. 3781, præmis 12).

18 Det bemærkes herved, at der i henhold til traktatens artikel 51, som forordningen er en gennemførelse af, skal ske en samordning af medlemsstaternes lovgivninger, hvorimod bestemmelsen ikke opstiller noget krav om en harmonisering. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at de sociale sikringsordninger i de forskellige medlemsstater indeholder forskellige materielle og formelle regler, således at arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende har forskellige rettigheder, alt efter hvor de udøver virksomhed (jf. herved dom af 15.1.1986, sag 41/84, Pinna, Sml. s. 1, præmis 20).

19 Ved fastlæggelsen af den personkreds, der kan støtte ret på de ved forordningen fastsatte bestemmelser om samordning af de nationale sociale sikringsordninger, henviser forordningen i overensstemmelse hermed til de kategorier af personer, der er tilsluttet disse ordninger. I henhold til forordningens artikel 1, litra a), sammenholdt med artikel 2, stk. 1, finder forordningen anvendelse på arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, hvorved der ved arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende skal forstås personer, der i den ene eller den anden af disse egenskaber er forsikret i henhold til en social sikringsordning. Der må gives Kommissionen medhold i, at der ved begreberne arbejdstager og selvstændig erhvervsdrivende i forordningen henvises til de definitioner heraf, som gælder i henhold til medlemsstaternes lovgivninger om social sikring, og at indholdet af begreberne ikke afhænger af, hvorledes den udøvede form for arbejdsretlig virksomhed kvalificeres.

20 Det bemærkes herefter, at forordningens artikel 13, stk. 1, der angår bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes, fastsætter, at med forbehold af artikel 14c er »de personer, der er omfattet af denne forordning«, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat, hvorved spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i afsnit II.

21 Det fremgår af indholdet af den nævnte bestemmelse, at afsnit II navnlig angår arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som omhandlet i forordningens artikel 2, stk. 1, således som disse begreber er fastlagt i forordningens artikel 1, litra a).

22 Selv om bestemmelserne i forordningens afsnit II efter ordlyden henviser til personer, som har lønnet beskæftigelse eller selvstændig beskæftigelse, og ikke til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, kræver en logisk og sammenhængende fortolkning af forordningens personelle anvendelsesområde og af den heri indførte lovkonfliktordning under disse omstændigheder, at de pågældende begreber i forordningens afsnit II fortolkes på baggrund af definitionerne i dens artikel 1, litra a).

23 Det må følgelig fastslås, at ligesom spørgsmålet om, hvorvidt en person skal anses for arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i henhold til forordningens artikel 1, litra a) og artikel 2, stk. 1, afhænger af den nationale sikringsordning, som den pågældende er tilsluttet, skal der ved begreberne henholdsvis lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse i forordningens afsnit II forstås virksomhed, der kvalificeres som sådan ved anvendelsen af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, på hvis område beskæftigelsen udøves.

24 De argumenter, som den nederlandske regering har fremført til støtte for den opfattelse, at begrebet »person, som har lønnet beskæftigelse« i forordningens afsnit II svarer til definitionen på arbejdstager i traktatens artikel 48, således som den fremgår af Domstolens praksis, kan ikke rejse tvivl om ovenstående fortolkning.

25 Herved bemærkes, at Domstolen har fastslået, at begrebet »arbejdstager«, sådan som det anvendes i traktaten, navnlig i dens artikel 48, ikke kan defineres ved henvisning til medlemsstaternes lovgivninger, men er et begreb af fællesskabsretlig rækkevidde. I modsat fald ville fællesskabsreglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed blive uden betydning, fordi indholdet af dette begreb i så fald kunne fastsættes eller ændres ensidigt uden kontrol fra Fællesskabets institutioner af de nationale lovgivere, der således også ville have mulighed for efter forgodtbefindende at udelukke visse personkategorier fra at nyde godt af traktaten (jf. bl. a. dom af 11.7.1985, sag 105/84, Danmols Inventar, Sml. s. 2639, præmis 24).

26 Domstolen har følgelig fastslået, at begrebet arbejdstager skal defineres efter objektive kriterier, som karakteriserer arbejdsforholdet i betragtning af de berørte per-

soners rettigheder og pligter, idet det væsentligste kendetegn ved arbejdsforholdet er, at en person i en vis periode præsterer ydelser mod vederlag for en anden og efter dennes anvisninger (se senest dom af 27.6.1996, sag C-107/94, Asscher, Sml. I, s. 3089, præmis 25).

27 Til det her foreliggende tilfælde bemærkes, at bestemmelserne i forordningens afsnit II ikke har til formål at give de personer, som de omhandler, særlige rettigheder, som medlemsstaterne i visse tilfælde kunne fratage dem. Som Domstolen har fastslået med hensyn til artikel 13, stk. 2, litra a), har disse bestemmelser alene til formål at udpege den lovgivning, der skal anvendes, og ikke at fastsætte betingelserne for eksistensen af en ret eller pligt til at tilslutte sig en social sikringsordning (dom af 3.5.1990, sag C-2/89, Kits van Heijningen, Sml. I, s. 1755, præmis 19).

28 Under disse omstændigheder og i mangel af noget holdepunkt for det modsatte i forordningen kan det ikke antages, at fællesskabslovgiver ved anvendelsen af de bestemmelser i forordningen, der skal udpege den nationale lovgivning, der finder anvendelse, har villet tillægge begreberne lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse i disse bestemmelser en selvstændig fællesskabsbetydning, som ydermere er baseret på arbejdsretten. Dette gælder så meget desto mere, som disse bestemmelser indgår som led i en forordning, der blot samordner medlemsstaternes lovgivninger om social sikring.

29 Det skal i denne forbindelse tilføjes, som Kommissionen med føje har fremhævet, at den af den nederlandske regering hævdede fortolkning har den ulempe, at den i visse tilfælde fører til, at personer, der er forsikrede som arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende i henhold til en national social sikringsordning, og som i kraft heraf falder ind under forordningens personelle anvendelsesområde, ikke vil kunne være omfattet af lovkonfliktreglerne i dens afsnit II, hvis de ikke er omfattet af EF-traktatens artikel 48 eller 52. Dette vil f.eks. gælde en forsikret, hvis beskæftigelse er af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement (dom af 23.3.1982, sag 53/81, Levin, Sml. s. 1035, præmis 17, og Asscher-dommen, præmis 25).

30 Det fremgår af Domstolens praksis, at bestemmelserne i forordningens afsnit II kun gælder for de situationer, som de henviser til, og at det er muligt, at en person, som er omfattet af forordningens personelle anvendelsesområde, ikke befinder sig i nogen af disse situationer (se bl. a. dom af 21.2.1991, sag C-245/88, Daalmeijer, Sml. I, s. 555, præmis 11 og 12). En korrekt anvendelse af forordningen kræver dog ikke desto mindre, at dens bestemmelser om det personelle anvendelsesområde og om hvilken lovgivning der skal anvendes i videst muligt omfang fortolkes på en sammenhængende måde.

31 Den nederlandske regering har desuden anført, at en fortolkning ved analogi af begreberne i forordningens artikel 1, litra a), og i dens afsnit II, støder på den vanskelighed, at de anvendte udtryk er forskellige. Det fremgår ifølge den nederlandske regering desuden af Van Poucke-dommen, at de personer, som afsnit II omhandler, nødvendigvis er de samme, som omfattes af traktatens artikel 48 og 52.

32 Med hensyn til de første punkt har Kommissionen som svar på et skriftligt spørgsmål fra Domstolen med rette anført, at egenskaben arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende ved anvendelsen af forordningen først kan fastslås endeligt, når det er bestemt, hvilken lovgivning der skal anvendes. Det er følgelig logisk, at man i forordningens afsnit II, som netop har til formål at bestemme denne lovgivning, undgår at bruge disse begreber og mere generelt henviser til personer, som har lønnet eller selvstændig beskæftigelse. Selv om disse formuleringer i visse tilfælde som her kan give anledning til forvirring, står det dog fast, at der i de fleste tilfælde er overensstemmelse mellem arten af den beskæftigelse, der udøves af en forsikret, og hans tilslutning til en social sikringsordning i egenskab af arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende.

33 Med hensyn til det andet punkt har Domstolen i Van Poucke-dommen henholdt sig til begrebet arbejdstager i traktatens artikel 48 ved afgørelsen af, om den beskæftigelse som tjenestemand, der blev udøvet af en person, som var omfattet af forordningens anvendelsesområde, er lønnet beskæftigelse i den betydning, der

forudsættes i forordningens artikel 14c. Det bemærkes dog, at Domstolen i denne sag stod over for en fortolkningsvanskelighed, der er særegen for forordningens afsnit II. Van Poucke forenede nemlig beskæftigelse udøvet som tjenestemand i én medlemsstat med selvstændig beskæftigelse i en anden medlemsstat. Mens forordningens artikel 13, stk. 2, der omhandler det tilfælde, at der er tale om en enkelt erhvervsmæssig beskæftigelse, indfører en sondring mellem tjenestemænd og personer, der har lønnet beskæftigelse eller selvstændig beskæftigelse, angår artikel 14c, som finder anvendelse i tilfælde, hvor der samtidig er tale om flere former for beskæftigelse af forskellig art, kun personer, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område, uden udtrykkelig henvisning til tjenestemænd. Det var under disse specielle omstændigheder, at Domstolen måtte fastslå, at tjenestemænd inden for traktatens ordning skal anses for lønmodtagere. Under alle omstændigheder antog den først denne løsning efter at have undersøgt, om den blev modsagt af selve bestemmelserne i forordningens artikel 13 og 14.

34 Henset til det ovenfor anførte skal det første spørgsmål besvares således, at der med henblik på anvendelsen af forordningens artikel 14a og 14c ved begreberne henholdsvis »lønnet beskæftigelse« og »selvstændig beskæftigelse« skal forstås virksomhed, der kvalificeres som sådan ved anvendelsen af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, på hvis område beskæftigelsen udøves.

Det andet spørgsmål

35 Den forelæggende rets andet spørgsmål er, om fællesskabsretten, såfremt forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er til hinder for, at lovgivningen i en af de to medlemsstater kun sikrer den pågældende person mod en del af de risici, der er omfattet af dens sociale sikringsordning.

36 Efter fast retspraksis tilkommer det hver medlemsstat i lovgivningen at fastsætte vilkårene for retten eller forpligtelsen til at blive tilsluttet en social sikringsordning eller en bestemt gren af en sådan sikringsordning, forudsat der herved ikke diskrimineres mellem statens egne borgere og andre medlemsstaters borgere (se bl. a. dom af 24.4.1980, sag 110/79, Coonan, Sml. s. 1445, præmis 12, og Daalmeijerdommen, præmis 15).

37 Det andet spørgsmål skal derfor besvares således, at såfremt forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er fællesskabsretten ikke til hinder for, at lovgivningen i en af de to medlemsstater kun forsikrer den pågældende person mod en del de risici, der er dækket af dens sociale sikringsordning, når der herved ikke diskrimineres mellem statsborgere i denne stat og statsborgere i andre medlemsstater.

Det tredje spørgsmål

38 Den forelæggende rets tredje spørgsmål er, om fællesskabsretten, når forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er til hinder for, at en af de to medlemsstater fastsætter størrelsen af de bidrag, der skal betales af en forsikret, som kun har beskæftigelse på dens område på bestemte hverdage i ugens løb, uden hensyntagen til bidrag, som denne forsikrede eventuelt betaler i den anden medlemsstat i kraft af den beskæftigelse, han udøver de øvrige dage.

39 Som Domstolen har udtalt i nærværende doms præmis 12, fremgår det af forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), at i de i bilag VII omhandlede tilfælde er personer, som samtidig har lønnet beskæftigelse på én medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område, omfattet af lovgivningen i hver af disse stater. Disse personer er følgelig forpligtet til at betale de bidrag, som i givet fald pålægges dem i begge disse lovgivninger.

40 Som den nederlandske regering og Kommissionen med rette har anført, kan hver af de pågældende medlemsstater dog kun opkræve bidrag af den del af indtægterne, som er indtjent på dens område. Forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), foreskriver nemlig i de i bilag VII nævnte tilfælde kun, at lovgivningen i hver af disse stater skal anvendes, for så vidt angår beskæftigelsen på deres område.

41 I betragtning heraf indeholder forordningen ingen bestemmelse, der forpligter en medlemsstat til ved beregningen af de bidrag, den opkræver af den del af indtægterne, der er indtjent af forsikrede på dens område, at tage hensyn til, at denne person kun udøver beskæftigelse på dette område visse hverdage i ugen.

42 Det tredje spørgsmål skal følgelig besvares således, at såfremt forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er fællesskabsretten ikke til hinder for, at én af de to medlemsstater fastsætter størrelsen af de bidrag, der skal betales af en forsikret, som kun udøver beskæftigelse på dens område visse hverdage i ugen, uden at tage hensyn til bidrag, som denne forsikrede eventuelt betaler i den anden medlemsstat i kraft af den beskæftigelse, han udøver dér de øvrige dage.

Sagens omkostninger

43 De udgifter, der er afholdt af den nederlandske regering og Det Forenede Kongeriges regering samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har

afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Nederlandenes Hoge Raad ved dom af 21. december 1994, for ret:

1) **Med henblik på anvendelsen af artikel 14a og 14c i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, skal der ved begreberne henholdsvis »lønnet beskæftigelse« og »selvstændig beskæftigelse« forstås virksomhed, der kvalificeres som sådan ved anvendelsen af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, på hvis område beskæftigelsen udøves.**

2) **Såfremt nævnte forordnings artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er fællesskabsretten ikke til hinder for, at lovgivningen i én af de to medlemsstater kun forsikrer den pågældende person mod en del af de risici, der dækkes af dens sociale sikringsordning, når der ikke herved sker nogen forskelsbehandling mellem statsborgere i denne stat og statsborgere i andre medlemsstater.**

3) Når nævnte forordnings artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er fællesskabsretten ikke til hinder for, at én af de to medlemsstater fastsætter størrelsen af de bidrag, der skal betales af en forsikret, som kun udøver beskæftigelse på dens område visse hverdage i ugen, uden at tage hensyn til bidrag, som denne forsikrede eventuelt betaler i den anden medlemsstat i kraft af beskæftigelse, som han udøver dér de øvrige dage.

Sevón Edward Puissochet

Jann Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. januar 1997.

R. Grass
Justitssekretær

J. C. Moitinho de Almeida
Formand for Femte Afdeling